

WELKOM BIJ DE WELPEN

**LIESBETH
VAN BINSBERGEN**

Inhoud

1. Maffe giraffe.....	7
2. Het plan van de juf.....	17
3. Het plan van Lau.....	25
4. Vrienden op papier.....	33
5. Welkom bij de welpen.....	41
6. De kruipkuil.....	47
7. Het verhaal van de jungle.....	55
8. Goede jacht.....	63
9. Het raadsel van de rimboe.....	71
10. Apenpakkie.....	79
11. Een brulbeer.....	87
12. De wet van de welpen.....	93
13. Echte vrienden.....	101

1 Maffe giraffe

Zo, klaar. Lau legt zijn potlood neer. Tevreden bekijkt hij de giraffe die hij heeft getekend. Best goed gelukt. Nu nog inkleuren met stiften. Welke kleur is mooi voor de kop? Groen? Nee, geel.

‘Wat doe jij nou?!’ zegt opeens iemand naast hem, en op hetzelfde moment voelt Lau een gemene stoot tegen zijn arm. Nog maar net op tijd kan hij de stiftpunt van het papier halen.

‘Een giraffe met een gele kop! Heb je dat ooit gezien?’ Floris praat hard. Te hard. Zie je wel, de hele klas heeft het gehoord. Iedereen kijkt hun kant op. Zijn buurman doet een graai naar het teken-schrift.

‘Afblijven,’ snauwt Lau, ‘en houd je mond, Floris!’ Helaas is het al te laat.

Michiel, die voor hen zit, draait zich om. ‘Hé, laat eens zien?’

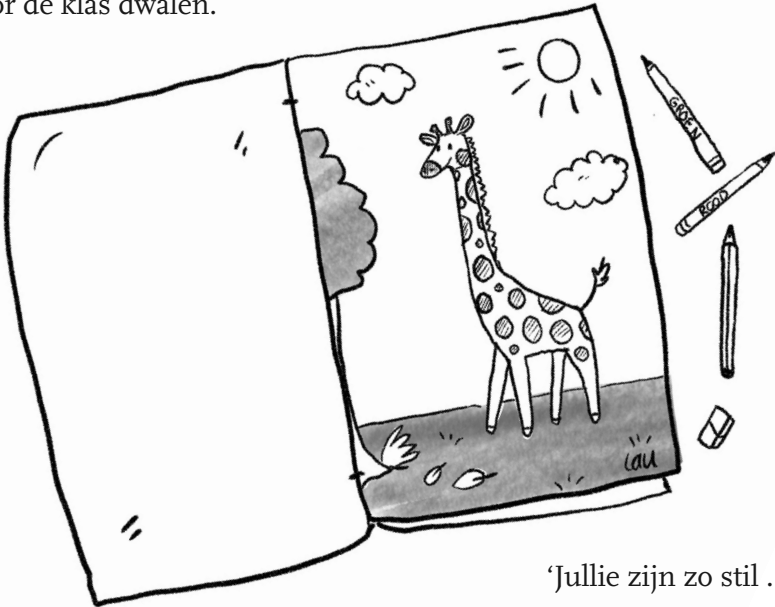
Ja zeg, dat is dus niet de bedoeling. Met kracht duwt Lau zijn onderarm stevig op het papier, maar Michiel heeft een puntje van zijn schrift te pakken gekregen en begint te trekken. Het verschuift een paar millimeter, een centimeter ... Lau kijkt naar de deur. Kwam de juf maar terug! Straks is zijn hele tekenschrift aan flarden, dat zou een ramp zijn.

‘Jij hebt zeker nog nooit een echte giraffe gezien.’ Floris buigt zich naar hem toe en prikt met zijn wijsvinger in zijn zij. Even schiet Lau van schrik naar links, maar binnen een seconde zit hij weer rechtop. Ze krijgen hem heus niet zomaar ondersteboven en zijn

tekenschrift krijgen ze ook niet, wat denken ze wel! Hij klemt zijn tanden op elkaar.

Op de gang klinken hakken. 'De juf!' roept Liset, die bij de deur zit. Meteen laten de jongens zijn schrift los, en Michiel draait zich vliegensvlug om.

'Is er iets?' vraagt juf Nienke, terwijl haar ogen door de klas dwalen.

'Jullie zijn zo stil ...'

'Wij zijn toch altijd stil', zegt Jelmer.

'Jij wel', antwoordt de juf, terwijl ze knipoogt. Er wordt gegniffeld. Logisch, denkt Lau, want juist Jelmer is degene die altijd als eerste zijn mond opentrekt.

De juf roert met haar lepeltje door haar koffiebeker. Het maakt een zacht tinkelend geluid. 'Oké, we gaan opruimen.'

'Nu al?' vraagt Jelmer. Lau kijkt naar de klok boven het digibord: het is nog geen drie uur.

Juf Nienke knikt. 'Ik wil het nog even met jullie over de spreekbeurten hebben.'

O ja, denkt Lau, spreekbeurten, dat is waar ook. Na de herfstvakantie zouden ze daarmee beginnen.

Juf Nienke loopt naar het bord en schrijft *onderwerp*. ‘Daar begint het mee. Denk na waarover je iets wilt vertellen aan de klas. Kies een onderwerp dat jij zelf leuk vindt en waarvan jij denkt dat de klas het ook leuk gaat vinden. Is er misschien iemand die al weet waarover hij of zij de spreekbeurt gaat houden?’

Shaina steekt haar vinger op. ‘Ik, juf ... maar ik ga het niet zeggen.’ De juf glimlacht. ‘Je houdt het liever nog even geheim, begrijp ik. Toch wil ik het wel graag weten. Kom om half vier maar even langs, dan schrijven we het op. Dat geldt voor iedereen die al een onderwerp heeft.’

Lau heeft nog geen idee. Afgelopen jaar, op de vorige school, hield hij zijn spreekbeurt over wandelende takken. Die had hij toen ook zelf, maar vlak voor de verhuizing heeft hij ze aan zijn beste vriend Jens gegeven.

‘Denk maar alvast na,’ zegt de juf, ‘dan praten we er later in de week verder over. Voordat ik het vergeet: je mag de spreekbeurt ook met iemand samen houden.’

‘Yes!’

Op Floris’ gezicht verschijnt een grote glimlach, ziet Lau. Hij begrijpt dat niet, hij doet de dingen veel liever alleen. Dat heeft hij vorige week op het vragenblad geschreven dat ze in moesten vullen. Vragen als: Met wie speel je het liefst? Met wie werk je het liefst samen? Naast wie zit je het liefst? Met niemand. Met niemand. Naast niemand. Alleen is gewoon handiger. Trouwens, wie moet hij kiezen? Hij kent zijn klasgenoten nog maar nauwelijks.

Aarzelend steekt hij zijn vinger op.

‘Lauren?’

‘Moet je per se met iemand anders samenwerken?’

Juf Nienke schudt haar hoofd. ‘Zoals ik al zei: het mag, maar het is niet verplicht.’

‘Moet de spreekbeurt dan ook twee keer zo lang zijn?’ wil Renzo weten.

De juf denkt na. ‘Goede vraag, Renzo. Het hoeft niet precies twee keer zo lang te zijn, maar iets langer lijkt me wel logisch, ja. Dat moet kunnen met twee sprekers.’

Shaina wil ook nog een vraag stellen, maar de juf wil dat ze wacht tot morgen. ‘Leg allemaal jullie schriften op je tafel, want het is vanavond spreekavond.’

‘Dan houdt u dus vanavond spreekbeurten’, zegt Jelmer lachend.

De juf knikt. ‘Wel tien achter elkaar.’

Lau voelt in zijn broekzak. Zijn ouders wilden komen, maar heeft hij het briefje wel afgegeven? Het zal wel, zijn broekzak is leeg.

‘Moet het tekenschrift ook op je tafel?’ vraagt Michiel.

‘Doe maar’, zegt juf Nienke. ‘Ik denk dat jullie ouders wel benieuwd zijn naar jullie kunstwerken.’

Floris buigt zich naar Lau toe. ‘Vooral jouw maffe giraffe’, fluistert hij. ‘Die vinden ze vast geweldig!’

Lau doet of hij het niet gehoord heeft, maar vanbinnen echoën Floris’ woorden na: ‘Maffe giraffe, maffe giraffe ...’ Het maakt hem kwaad. Hoezo maffe giraffe, het is juist een bijzondere giraffe, dat is heel wat anders! In zijn hoofd hoort hij Floris weer zeggen: ‘Je hebt zeker nog nooit een echte giraffe gezien.’ Natuurlijk heeft hij weleens een echte giraffe gezien. Vorig jaar nog, in de dierentuin. Dat was geen ‘kaaskopgiraffe’. Deze kaaskopgiraffe had hij bedacht omdat zijn oom Henri hem vorige week iets had verteld over kaaskoppen. Kaaskopgiraffen bestaan alleen maar op papier, in tekenschriften en op schilderijen, maar daarom bestaan ze toch zeker wel!

‘Ha Lau, hoe was het op school?’

Zijn moeder is thuis vandaag en wacht hem op met een kopje thee en een plak cake.

‘O, wel goed.’

‘Vanavond mogen wij, pappa en ik.’

‘Weet ik.’ Lau neemt een grote hap, er vallen kruimels op zijn broek.

‘Ik ben benieuwd wat je juf allemaal te vertellen heeft.’

Lau knikt, zijn mond is nog vol. ‘Ik ook.’

Die avond zit hij boven aan de trap als zijn ouders thuiskomen. Ze zien hem niet, omdat hij in het donker zit. Zijn vader hangt zijn jas op. ‘Best een aardig meisje, maar nog zo jong.’

Dat is een beetje gek, vindt Lau, om de juf een meisje te noemen. Zijn moeder heeft haar jas ook opgehangen. ‘We moeten er toch maar een keer met Lau over praten’, zegt ze.

‘Dat komt morgen wel’, antwoordt zijn vader. ‘Eerst maar eens een bak koffie, daar ben ik wel aan toe.’ Samen lopen ze de kamer in. De deur gaat dicht. Lau vraagt zich af waar zijn ouders met hem over willen praten. Was de juf niet tevreden? Zijn de cijfers niet goed? Hij kan het zich niet voorstellen. Met rekenen waren ze verder op de vorige school, dus nu haalt hij superhoge cijfers. Vandaag had hij zelfs een tien!

Voorzichtig komt Lau overeind. Wat zal hij doen? Terug naar zijn bed of ...

Hij kiest voor iets anders. Stapje voor stapje loopt hij de trap af. De vijfde tree slaat hij over, want die kraakt als een bejaarde boom in de storm. Op zijn tenen loopt hij naar de kamerdeur en legt zijn linkeroor tegen het hout. Niets te horen. Zijn moeder zal wel in de keuken zijn.

Zachtjes trekt Lau de deur een eindje open.

Zijn vader ziet hem meteen. 'Hé boy, slaap je nog niet?'

Domme vraag, vindt Lau. Als hij zou slapen, stond hij hier niet.

Tenzij hij slaapwandelde natuurlijk. 'Ik kon niet slapen.'

Zijn vader lacht. 'Laat me raden, je bent nieuwsgierig.' Zijn grote hand slaat uitnodigend op de bank. 'Nou, kom maar even hier dan.'

Zijn moeder lijkt ook helemaal niet verbaasd als ze even later met een dienblad de kamer in komt lopen. 'Je hebt een aardige juf, hoor.'

Lau knikt, maar dit is niet wat hij wil horen. 'En verder?'

'Verder was ze best tevreden,' zegt zijn vader, 'alleen ...'

Het is even stil. De klok in de kamer tikt. 'Alleen wat?'

'O, nou ja ... hoe moet ik het zeggen ...' Zijn vader plukt een pluisje van zijn broek. Zijn moeder heeft het dienblad op tafel gezet en komt tegenover hen zitten.

'De juf heeft het idee dat je nog niet zo veel vrienden hebt op school. Begrijpelijk, want je zit ook nog niet zo lang in deze klas, maar toch ...'

'Nou en?' Het is eruit voor hij het weet.

'Nou en?' herhaalt zijn moeder. 'Dat is toch niet leuk? Iedereen wil toch een vriend?'

Lau haalt zijn schouders op. 'Ik niet. Nou ja, ik wil wel een vriend, maar dan moet het een leuke vriend zijn en die heb ik niet in mijn klas. In mijn vorige klas ...'

'Je moet het wat tijd geven', onderbreekt zijn moeder hem. 'Jullie moeten gewoon een beetje aan elkaar wennen.'

Lau denkt aan de klas van vorig jaar; groep vijf van de Beverwijck-school. Hij mist Jens, en Davi, met wie hij elke pauze op de klimpiramide zat. Waarom moesten ze zo nodig verhuizen naar dit gekke dorp? Het enige voordeel was dat hij een heel lange zomervakantie had, maar verder ...

‘Ik wil terug’, zegt hij, maar hij weet al welk antwoord er komt.
‘Mijn werk is nu hier’, zegt zijn vader. ‘Het scheelt echt heel veel reistijd. Dat weet je toch wel?’
Zijn moeder knikt. ‘Het komt vast goed, Lau. Je juf heeft trouwens ook nog iets leuks bedacht.’
‘Wat dan?’
‘Daar praten we morgen wel over. Eerst maar eens lekker slapen. Het is al laat.’
‘Ja, maar ... Toe, vertel!’
Lau kijkt smekend naar zijn moeder, maar zijn blikken helpen niet. ‘Morgen’, beslist zijn vader, en aan zijn stem kan Lau wel horen dat hij niet langer door hoeft te vragen. Met tegenzin komt hij omhoog uit de bank en loopt naar de deur.
‘O ja ... Lau?’
Lau laat de deurklink los en draait zich om.
‘Je hebt een prachtige giraffe getekend. De juf noemde jou een top-tekenaar.’
‘Inderdaad,’ vult zijn vader aan, ‘maar waarom heeft-ie een gele kop?’
‘Dat is een kaaskop.’
‘Een kaaskop?’
‘Omdat hij in Nederland is komen wonen, dus nu is de giraffe een kaaskop. Oom Henri vertelde vorige week toen hij hier was, dat Nederlanders zo genoemd worden.’
Zijn vader glimlacht.
‘Je bent me er een,’ zegt zijn moeder, ‘ik ben trots op je. Maar nu – hup – naar bed.’
‘Kaaskopgiraffe’, eechoot het door zijn hoofd als hij de trap op loopt. ‘Maffe giraffe’, galmt daardoorheen. Lau balt zijn vuisten. Die Floris is zelf maf. Wie versnipperd er nou zijn kladpapiertjes en eet zelfs

stukjes ervan op? Toen Floris dat vorige week deed, moest Lau er bijna van kokhalzen. Op het moment dat hij er iets van zei, spuugde Floris ook nog eens een paar snippers op zijn tafel. Bah. Misschien moet hij vragen of hij naast iemand anders mag zitten.

Als Lau even later in bed ligt, vraagt hij zich af wat zijn juf bedacht heeft. Zou hij een taak krijgen? Als het dan maar wel een leuke taak is. Hopelijk geen prullenbakkenleger zoals vorig jaar. Of raamopener, of puntenslijper, of ... Als hij er goed over nadenkt, had juf Linda wel erg veel taken. Er was een weerman of -vrouw, een postduif, en zelfs een brooddozendrager. Zo veel taken heeft juf Nienke niet.

Het was wel iets leuks, zei zijn moeder. Maar wat is echt leuk? Misschien mag hij helpen met de raamtekening. Juf zei dat ze die binnenkort wil gaan maken voor de Kinderboekenweek. Dat zou gaaf zijn!